

Автостопом по Україні. Розділ 8

– Найкраще – маршруткою.

Марк стояв перед вокзалом в Івано-Франківську і намагався дізнатися, чим можна доїхати до Криворівні. Ідею з автостопом від відкинув відразу – судячи з карти, занадто багато було між Франківськом і Верховиною проміжних пунктів, і, скоріше всього, довелось би хтозна-скільки разів змінювати попутки. І от зараз рум'яна молодичка з купою торбів посеред автостанції розказувала Маркові про переваги і недоліки різних способів добирання.

Виявилось, що маршрутки у тому напрямку ходять досить часто. Була тільки дванадцята година дня, і Марк вирішив пройтися трохи містом, а вже потім вирушити в мандри горами.

Він гуляв тихими вуличками охайного, по-домашньому затишного міста, вдивлявся в химерні обличчя сецесійних декорів на будинках. Все тут здавалося йому якимсь наче давно знайомим, ніби фотографія старого друга, давно не баченого, випадково віднайдена в пожовклому альбомі. Він забрів у тихий парк, який виявився старим цвинтарем. Марк мав особливий сентимент до ось таких цвинтарів – давніх, з облупленими написами на порослих мохом гробівцях. Дихання смерті тут вже майже не чути – поховання настільки старі, що ніхто вже не оплакує людей, похованих тут, але натомість вчувається тихий голос вічності. У такі моменти Марк ставав неможливо сентиментальним – він намагався уявити, читаючи імена та епітафії на каменях, ким були ці люди, що вони робили, якими були, про що мріяли, хвилювалися, чим раділи...

Він незчувся, як тіні в парку почали видовжуватися – наставав вечір, і йому слід було поквартитися, щоб встигнути на маршрутку. Маленький бусик був уцент заповнений людьми – хтось повертався з базару, хтось їхав до родичів на вихідні, а хтось, як Марк, прагнув познайомитися з туристичними принадами Карпат.

Марковою сусідкою виявилася балакуча бабуся, яка відразу вивідала у нього всю інформацію: хто він, чим займається і чого й куди їде. Після ліричної прогулянки по цвинтарю Марк був у доброму гуморі, тому з задоволенням оповідав про себе, своє життя і свою країну. Бабуся слухала його з ентузіазмом – для неї живий німець, який бачив усі ті неймовірні місця і при цьому говорив українською, все-таки був дивовижею. Вона вже уявляла, як розповідатиме сусідкам про «свого» німця і як буде заздрити їй сусідка Гандзя, в якій завжди зупинялися якісь поляки з Гданська, і вона цим неабияк пишалася.

– А де ж ти, синочку, жити будеш? – допитувалась вона в Марка.

– Та не знаю. Знайду десь житло, думаю.

– Ой, то тобі можна б до Василя, то моя родичка. В неї там і всякі вигоди, і така хата нова, велика. В неї там туристи всякі завжди живуть.

– Ну, знаєте... – Марк не хотів образити добру бабуся, але туристичні принади його не цікавили. – Я б хотів кудись подалі від цивілізації, де тихо і де чути голос Карпат.

Ця фраза вразила бабуся – видно, вона була не менш романтичною, ніж Марк. Емоційно жестикулюючи і щедро присмачуючи історію фактами зі своєї біографії («Як я була молода і файна, бо тепер лиш файна», – сміялася і хитро підморгувала), вона розказала про якогось Миколу, який живе за селом у маленькій старій хаті, в закутку, куди рідко ступає нога туриста. «От там тобі будуть голоси Карпат, такі голоси, яких більше ніде не почуєш», – говорила бабуся і так загадково підморгувала, що в Марка аж мурашки бігали по спині.